

Bede Anna

FEHÉR DARU

AZ UTOLSÓ FELLÁNGOLÁS

Ősz volt. Szent Mihály napja körül. A rénszarvasok már dél felé vonultak, az erdős hegyek felé. Egyik-másik zuzmóban bővelkedő helyen meg-meg-pihentek.

A fenyvesek még zölden virultak, de néhol egy-egy fenyő, ledőlve az avarra, mintha tűzbe borult volna, vörösen szikrázva hevert a földön; talán érezte, hogy ő már soha nem áll talpra, ez az utolsó fellángolás, ezután nincs semmi, csak a fűrés, a fák temetője...

Jönnek a vándorlók, a lappok, szarvasaikkal. Harapja a jószág a zuzmót, a lappok felverik sátraikat. Visszhangzik a hegyek közt az ősi ének, a *jojka*.

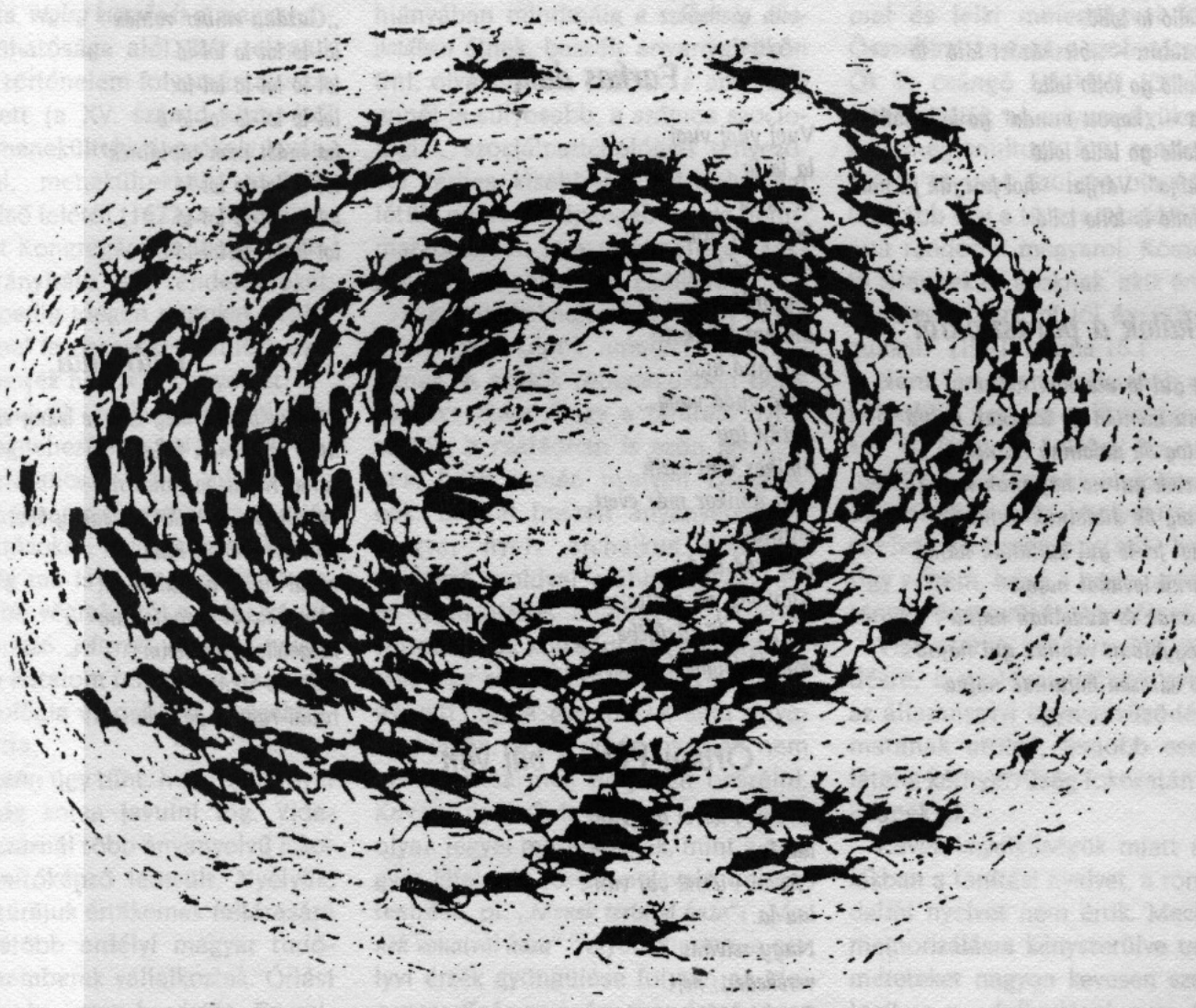
Európában már sehol sem énekelnek így, ily rögtönözve, szabadon. Csak még Ázsiában egy-két helyen és itt-ott Afrikában.

A jövevények rövid pihenés után már vándorolnak is tovább. Átcserélték téli bundákra a faágakon szellőző nyári ruhát, felaggatták, amit levetettek, ugyanoda. Rénszarvasaik lelegelték az összes zuzmót, lehet vonulni tovább.

Csak még elébb rendezni kell a rének sorait, mert a többfelől jött nyájuk összekeveredtek, szét kell őket választani. E célból az állatok gazdái megerősítenek egy öreg karámot, vagy újat ácsolnak, oda behajtják a

jószágokat, és körbe-körbe terelik őket. Ki-ki pányvával kapja el a maga szarvasát, s ha ez megtörtént, megfetik a szarvasteheneket, s a még jelöletlen fiatal állatokat megbillogozzák.

Őszre hajlik az idő most is, jójálás hallik, a lappok ősi sorsénekeit hallani... A messze, idegenben élő lappok emlékezetükben fölidézik ilyenkor a *körbe hajtott csordák* forogtagát. Már ködbe vész a cserény, elhomályosulnak a figyelő kutyák s az emberek a pányvákkal. Már csak a szarvasokat látni, amint futnak a borzongó avaron, *csigavonalban*, mint a csillagrendszerek egy ismeretlen központ körül, a fényporos égi karámban.

Nancy de Graaf (Hollandia): „Körbe terelt rénszarvasok”